

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 338

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 258 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–4
Decizia nr. 328 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78 ¹ , 79 și 80 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000	4–6
Decizia nr. 389 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	7–8
Decizia nr. 423 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	9–10
Decizia nr. 442 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia	10–13
Decizia nr. 454 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24–28 și art. 42 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, precum și a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 258**

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Camelia Pânzaru în Dosarul nr. 7.993/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin Decizia nr. 1.304/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.993/211/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Camelia Pânzaru cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 creează, prin dispozițiile cuprinse în lit. a) și b), o situație discriminatorie, care contravine art. 16 alin. (1) și art. 56 alin. (2) din Constituție. Astfel, persoanele care nu realizează venituri impozabile sunt privilegiate, întrucât pot obține calitatea de asigurat plătind contribuția pe ultimele 6 luni, în timp ce persoanele care realizează astfel de venituri obțin aceeași calitate cu condiția plății contribuției pe ultimii 5 ani. Mai mult, acest text de lege profită celor ce în realitate obțin venituri fără a le declara organelor fiscale, încurajând astfel „munca la

negru”. În ceea ce privește dispozițiile art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 raportate la prevederile art. 259 alin. (8) și art. 257 alin. (8) din aceeași lege, precum și la cele ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, susțin că acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și art. 78 din Constituție. În acest sens, arată că, în aplicarea acestor texte de lege, au fost stabilite obligații de plată pe baza unor creanțe născute începând cu anul 2000, având ca temei legal prevederile Legii nr. 95/2006, aceasta în condițiile în care titlul VIII din această lege, care reglementează stabilirea acestor obligații, a intrat în vigoare în luna mai a anului 2006.

Judecătoria Cluj-Napoca, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 56/2006 și Decizia nr. 934/2006, arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor și nici celui privind așezarea justă a obligațiilor fiscale. De asemenea, consideră că obligația de plată a contribuției prevăzute de lege și pentru o perioadă anterioară intrării în vigoare a actului normativ nu poate fi considerată ca aducând atingere principiului neretroactivității legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 257 alin. (2) și (8): „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:*

a) *veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit;*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

c) *veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);*

d) *indemnizațiilor de șomaj;*

e) *veniturilor din pensiile care depășesc limita supusă impozitului pe venit;*

f) *veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)—e), alin. 21 și art. 213 alin. (2) lit. h), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar.[...]*

(8) *Termenul de prescripție a plății contribuției de asigurări sociale de sănătate se stabilește în același mod cu cel prevăzut pentru obligațiile fiscale.”;*

— Art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8): „(7) *Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat:*

a) *să achite contribuția legală lunară pe ultimele 6 luni, dacă nu au realizat venituri impozabile pe perioada termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale, calculată la salariul minim brut pe țară în vigoare la data plății, calculându-se majorări de întârziere;*

b) *să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă; [...]*

(8) *Pentru situațiile prevăzute la alin. (7) termenele de prescripție privind obligațiile fiscale se calculează începând cu data primei solicitări de acordare a serviciilor medicale, la notificarea caselor de asigurări de sănătate sau la solicitarea persoanelor în vederea dobândirii calității de asigurat, după caz.”;*

— Art. 863 lit. b): „*Prezenta lege intră în vigoare astfel: [...]*

b) *la 30 de zile de la publicare: titlul I «Sănătatea publică», titlul II «Programele naționale de sănătate», titlul V «Asistența medicală comunitară», titlul VII «Spitalele», titlul VIII «Asigurările sociale de sănătate», titlul XVI «Înființarea, organizarea și funcționarea Școlii Naționale de Sănătate Publică și Management Sanitar»;*”.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.”*

Autorii excepției consideră că sunt încălcate următoarele prevederi din Constituție: art. 15 alin. (2) care consacră neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale și art. 78 referitor la intrarea în vigoare a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că un prim aspect pus în discuție de autorii excepției vizează existența unui tratament juridic diferențiat la care sunt supuse persoanele care realizează venituri impozabile în raport cu cele care nu realizează astfel de venituri, tratament instituit de prevederile art. 259 alin. (7) lit. a) și b) din Legea nr. 95/2006.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că principiul constituțional al egalității în drepturi impune instituirea unui tratament juridic identic pentru situații identice. Aceasta nu înseamnă însă omogenitate, astfel că situații diferite permit și uneori impun o reglementare diferită, în deplin acord cu principiul constituțional amintit.

În mod asemănător, principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii, prin excluderea oricărui privilegiu sau discriminări, astfel ca, la venituri egale, contribuția să fie aceeași. Același principiu presupune însă ca așezarea sarcinilor fiscale să țină cont de capacitatea contributivă a contribuabililor, respectiv în așezarea obligațiilor fiscale să se țină seama de necesitatea de protecție a păturilor sociale celor mai dezavantajate, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale contribuabililor în cauză.

Toate aceste elemente au fost avute în vedere atunci când, prin Legea nr. 264/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 27 iulie 2007, reglementarea anterioară a art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 a fost modificată, instituindu-se un tratament juridic diferit după cum persoanele au realizat sau nu venituri impozabile. Prin această modificare s-a urmărit realizarea unei situații mai favorabile pentru acele persoane care nu au realizat astfel de venituri și a căror situație, obiectiv mai dificilă din punct de vedere financiar, impunea un efort disproporționat pentru a obține calitatea de asigurat în condițiile art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 în raport cu efortul depus de persoanele care realizează venituri impozabile. În plus, s-a avut în vedere și faptul că, în situația acestei din urmă categorii de persoane, neachitarea contribuției la fondul asigurărilor sociale de sănătate nu a fost justificată de imposibilitatea obiectivă a acestora de a îndeplini această obligație, ci pe ignorarea ei.

Pentru aceste motive, Curtea apreciază că diferența de tratament juridic instituită de prevederile art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 este rezonabilă și proporțională cu situația avută în vedere de legiuitor.

Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la principiul neretroactivității legii civile, Curtea constată că niciunul dintre textele de lege criticate nu conține prevederi prin care să se indice aplicarea retroactivă a legii, astfel că acestea încep să producă efecte juridice după intrarea în vigoare a legii. De asemenea, aceste texte de lege nu prevăd intrarea în vigoare a legii contrar normelor constituționale ale art. 78.

Cenzurarea modului în care instanțele aplică legea, criticat de asemenea de autorul excepției, nu intră în competența instanței de contencios constituțional.

De altfel, Curtea constată că asupra aspectelor analizate în prezenta cauză s-a mai pronunțat și prin Decizia nr. 1.304 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 18 ianuarie 2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) și (8), art. 259 alin. (7) lit. a) și b) și alin. (8) și art. 863 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Camelia Pânzaru în Dosarul nr. 7.993/211/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 328

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mebis” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 26/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78¹ și 79 din Legea nr. 69/2000, deoarece respectă exigențele impuse de art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, în sensul că restricțiile impuse dreptului de proprietate privată servesc interesului general pe care îl prezintă activitatea de educație fizică și sport în cadrul dreptului constituțional la ocrotirea sănătății. În privința dispozițiilor art. 80, solicită respingerea excepției ca inadmisibilă, deoarece acestea nu au legătură cu dezlegarea cauzei în care a fost invocată excepția.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 152/CA/2009 din 24 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 26/112/2009, **Tribunalul Bistrița-**

Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și a sportului nr. 69/2000.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Mebis” — S.A. din Bistrița într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune în anulare a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 44 din Legea fundamentală, deoarece, potrivit acestora, imobilele dobândite de societățile comerciale în condițiile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale se reintegrează în patrimoniul succesoriului în drepturi, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, fără o dreaptă și prealabilă despăgubire. Se încalcă, astfel, și principiul egalității titularilor dreptului de proprietate, indiferent de forma de proprietate, precum și obligația despăgubirii proprietarului în cazul modificării regimului juridic al bunului. Prin procesul de privatizare unele societăți comerciale constituite inițial cu capital integral de stat au devenit societăți comerciale cu capital integral sau parțial privat, iar la vânzarea acțiunilor au fost determinate, printre altele, și valoarea capitalului social, precum și natura bunurilor care compun capitalul. Or, „scoaterea unor bunuri din patrimoniul acestor societăți comerciale și transferul lor în patrimoniul altui titular al proprietății private, chiar dacă acesta este succesorul de drept al unui fost proprietar, dar de la care au fost trecute bunurile respective în proprietatea unor societăți comerciale, în baza unui titlu legal, este contrară prevederilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate și la ocrotirea proprietății private în mod egal de lege, indiferent de titular”. Este afectată, totodată, exercitarea libertății de dispoziție cu privire la un astfel de bun imobil, deoarece proprietarul are obligația de a menține destinația sa, și anume bază sportivă, sau în cazul

desființării, de a construi o nouă bază de agrement. Se mai susține că, prin prevederile art. 79 din lege, persoanele de drept privat sunt asimilate instituțiilor publice, în sensul că schimbarea destinației sau desființarea bazei sportive se face numai prin hotărâre a Guvernului.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 9 mai 2000, astfel cum au fost modificate prin dispozițiile pct. 2 al art. unic din Legea nr. 221/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 29 mai 2003, și ale art. I pct. 47—52 din Legea nr. 472/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.062 din 16 noiembrie 2004. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 78: „(1) În sensul prezentei legi baza materială sportivă cuprinde totalitatea terenurilor și spațiilor, precum și amenajările, instalațiile și construcțiile care sunt destinate organizării și desfășurării activității de educație fizică și sport.

(2) Bunurile menționate la alin. (1) aparțin, după caz, proprietății publice sau private.

(3) Bazele sportive din domeniul public și privat al statului și unităților administrativ-teritoriale, respectiv din sectorul privat, omologate, se înscriu obligatoriu în Registrul bazelor sportive, conform unei metodologii aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Sport.”;

— Art. 78¹: „Autoritățile administrației publice și societățile comerciale care au dobândit sau dețin baze și/sau instalații sportive sunt obligate să păstreze destinația acestora și să le mențină în stare de funcționare.”;

— Art. 79: „(1) Schimbarea destinației sau desființarea unor baze sportive aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai prin hotărâre a Guvernului și cu construirea prealabilă a altor baze sportive similare celor desființate.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și societăților comerciale care dețin active patrimoniale destinate activității sportive ce au aparținut statului.”;

— Art. 80: „(1) Baza materială pentru activitatea sportivă, aflată în patrimoniul statului și în folosința fostului Consiliu Național pentru Educație Fizică și Sport la data de 22 decembrie 1989, se reintegrează în patrimoniul succesorului în drepturi, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(2) Predarea-preluarea se face pe bază de protocol. Justa despăgubire se acordă, după caz, de Guvern. În același timp se reintegrează fără plată și imobilele care, conform art. 20 alin. (2)

din Legea nr. 15/1990, cu modificările și completările ulterioare, au trecut în patrimoniul unor societăți comerciale, indiferent de statutul capitalului social al acestora. Reintegrarea se face pe bază de protocol.

(3) Închirierea bunurilor, inclusiv a terenurilor disponibile temporar, aflate în patrimoniul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, se face pe bază de contract încheiat în condițiile legii, cu revizuirea anuală a acestuia, numai în conformitate cu metodologia stabilită prin ordin al ministrului tineretului și sportului.

(4) Închirierea bunurilor, inclusiv a terenurilor, în condițiile alin. (3) se face cu prioritate pentru activități sportive.

(5) Deținătorii de bunuri prevăzute la alin. (1) și (2), care urmează să fie reintegrate în patrimoniul Agenției Naționale pentru Sport, sunt obligați să pună la dispoziție împuterniciților acesteia toate documentele care atestă proprietatea, evidențele contabile, precum și documentele necesare, în vederea înregistrării. Agenția Națională pentru Sport, prin împuterniciții săi, va acționa în justiție persoanele juridice sau fizice care refuză semnarea protocoalelor și predarea documentelor de proprietate. Aceste acțiuni sunt scutite de taxa de timbru.

(6) Intabularea dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile aparținând bazei materiale sportive se face cu scutirea de plata taxelor prevăzute de lege. De asemenea, sunt scutite de taxa de timbru și cererile de chemare în judecată privind acțiuni în prestație tabulară, radiere, anulare sau modificare a înscrisurilor din cartea funciară înaintate de instituțiile sau persoanele prevăzute la alin. (5).

(7) Acțiunile în justiție formulate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și de direcțiile pentru tineret și sport județene, respectiv a municipiului București, pentru aplicarea prevederilor alin. (1) și (2) sunt scutite de taxa de timbru.

(8) În condițiile alin. (7) și alte organe ale administrației publice centrale și locale pot face reintegrarea bazei materiale proprii pentru activitate sportivă.

(9) Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului administrează baza materială proprie prin complexurile sportive naționale și cluburile sportive din subordinea sa, precum și prin unitățile de administrare a bazelor sportive din subordinea direcțiilor pentru tineret și sport județene, respectiv a municipiului București, în condițiile legii.

(10) Complexurile sportive naționale sunt persoane juridice, înființate prin hotărâre a Guvernului ca instituții publice în subordinea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Obiectul de activitate al acestora îl constituie administrarea bazei materiale destinate cu prioritate pregătirii loturilor naționale și olimpice, precum și organizării competițiilor sportive de nivel național și internațional. Complexurile sportive naționale se organizează și funcționează pe baza regulamentului aprobat prin ordin al ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului.

(11) Unitățile de administrare a bazelor sportive din subordinea direcțiilor pentru tineret și sport județene, respectiv a municipiului București, funcționează ca unități fără personalitate juridică, având ca obiect de activitate administrarea și întreținerea bazelor sportive de interes național, precum și prestarea de servicii pentru activitatea sportivă și de tineret.

(12) Sursele de finanțare a complexurilor sportive naționale provin din:

- a) subvenții de la bugetul de stat;
- b) venituri obținute din activități economice realizate în legătură cu scopul și cu obiectul de activitate ale acestora;
- c) donații și sponsorizări;
- d) alte venituri, în condițiile legii;

e) sume rămase din venituri extrabugetare din exercițiul financiar precedent.

f) venituri obținute din valorificarea bunurilor aflate în patrimoniul acestora.

(13) Veniturile obținute din activitatea complexurilor sportive naționale și a unităților județene de administrare a bazelor sportive se gestionează și se utilizează integral la nivelul unităților respective, pentru realizarea scopului și obiectului de activitate, fără vărsăminte la bugetul de stat și fără afectarea alocațiilor de la bugetul de stat.

(14) Comitetul Olimpic Român și federațiile sportive naționale, ca persoane juridice de drept privat, de utilitate publică, pot primi în folosință gratuită, pe termen limitat, bunuri imobile din patrimoniul statului și al unităților administrativ-teritoriale.

(15) Patrimoniul din domeniul public al statului, aflat, la data intrării în vigoare a prezentei legi, în administrarea Agenției Naționale pentru Sport, poate fi transferat în domeniul public al comunelor, orașelor, municipiilor sau județelor, după caz, în condițiile legii."

Art. 20 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, la care art. 80 alin. (2) din Legea nr. 69/2000 face trimitere, prevede următoarele: „Inițial, capitalul social al societăților comerciale constituite potrivit art. 17 este deținut integral de statul român sub formă de acțiuni sau părți sociale, în raport cu forma juridică a societății și va fi vărsat în întregime la data constituirii societății.

Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu.”

Autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 44 din Constituție, referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Dispozițiile art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și a sportului nr. 69/2000 reglementează norme referitoare la baza materială sportivă și modalitatea de reintegrare a acestei baze în patrimoniul succesorului în drepturi, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Aceste baze sportive aparțin, după caz, proprietății publice sau private, în sensul că se află fie în domeniul public și privat al statului și unităților administrativ-teritoriale, fie în sectorul privat. Asupra bunurilor ce aparțin proprietății publice a statului sau unităților

administrativ-teritoriale nu se poate pune problema unei exproprieri cu prilejul reintegrării, din moment ce titularul dreptului rămâne același subiect de drept. În plus, acesta are obligația să păstreze destinația bazelor sportive și să le mențină în stare de funcționare, respectiv să construiască alte baze sportive similare în prealabil desființării sau schimbării destinației acestora. Această obligație revine în egală măsură și societăților comerciale care au dobândit sau dețin baze și/sau instalații sportive, astfel cum prevăd dispozițiile art. 78¹ și art. 79 alin. (2) din Legea nr. 69/2000, ceea ce, în opinia autorului excepției, contravine prevederilor art. 44 din Constituție, la fel ca și faptul că proprietatea privată a acestor subiecte de drept trece în patrimoniul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului fără o dreaptă și prealabilă despăgubire. Curtea constată că aceste susțineri nu pot fi reținute, de vreme ce art. 80 alin. (2) din legea criticată prevede acordarea unor juste despăgubiri, după caz, cu prilejul procesului de reintegrare a bazelor sportive în patrimoniul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Totodată, cu privire la imobilele care au trecut în patrimoniul unor societăți comerciale, indiferent de statutul capitalului social al acestora, conform art. 20 alin. (2) din Legea nr. 15/1990, cu modificările și completările ulterioare, aceleași dispoziții prevăd reintegrarea fără plată, deoarece acestea s-au constituit, inițial, din bunuri deținute de statul român. În sfârșit, obligația referitoare la păstrarea destinației bazelor sportive și menținerea acestora în stare de funcționare sau obligația privind construirea altor baze sportive similare în prealabil desființării sau a schimbării destinației acestora, ce revine și societăților comerciale, deci unor subiecte de drept privat, este o obligație *propter rem*, justificată prin faptul că educația fizică și sportul reprezintă activități de interes național, pe care statul trebuie să le susțină și să le încurajeze în cadrul obligației sale de a asigura dreptul la ocrotirea sănătății, prevăzut de art. 34 din Constituție.

Ca atare, nu se poate vorbi de o încălcare a proprietății private, deoarece bazele sportive au aparținut statului și unităților administrativ-teritoriale, fie în domeniul public, fie în domeniul privat, cu unicul scop de a realiza activitățile de interes național sprijinite de stat – educația fizică și sportul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, 78¹, 79 și 80 din Legea educației fizice și a sportului nr. 69/2000, excepție ridicată de Societatea Comercială „Mebis” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 26/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, care au următorul cuprins:

„(3) *Calculul, reținerea și virarea impozitului pe veniturile din investiții, altele decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), se efectuează astfel:*

„a) *câștigul determinat din transferul titlurilor de valoare, altele decât părțile sociale și valorile mobiliare în cazul societăților închise, se impune cu o cotă de 1%, impozitul reținut constituind plată anticipată în contul impozitului anual datorat. Obligația calculării, reținerii și virării impozitului reprezentând plata anticipată revine intermediarilor, societăților de administrare a investițiilor în cazul răscumpărării de titluri de participare la fondurile deschise de investiții sau altor plătitori de venit, după caz, la fiecare tranzacție. Impozitul calculat și reținut la sursă se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut. Pentru tranzacțiile din anul fiscal contribuabilul are obligația depunerii declarației de impunere. Impozitul anual datorat se stabilește de către contribuabil astfel:*

1. *prin aplicarea cotei de 16% asupra câștigului net anual al fiecărui contribuabil, determinat potrivit prevederilor art. 66 alin. (5), pentru titlurile de valoare înstrăinate sau răscumpărate, în cazul titlurilor de participare la fonduri deschise de investiții, începând cu data de 1 ianuarie 2007, într-o perioadă mai mică de 365 de zile de la data dobândirii;*

2. *prin aplicarea cotei de 1% asupra câștigului net anual al fiecărui contribuabil, determinat potrivit prevederilor art. 66 alin. (5), pentru titlurile de valoare înstrăinate sau răscumpărate, în cazul titlurilor de participare la fonduri deschise de investiții, începând cu data de 1 ianuarie 2007, într-o perioadă mai mare de 365 de zile de la data dobândirii.”*

Din motivarea autorului excepției se constată că acesta invocă în susținerea acesteia prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

1. Prin înscrisul depus și înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. 14.998 din 12 noiembrie 2009, autorul excepției a invocat direct în fața Curții și alte temeuri de drept în sensul susținerii excepției ridicate. În acest sens, arată că textul legal criticat

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Lucia Mitrofan în Dosarul nr. 266/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât textul legal criticat constituie o măsură de descurajare a tranzacțiilor cu scop speculativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 266/86/2009, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Lucia Mitrofan într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ-fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că textul legal criticat este discriminatoriu, întrucât perioada de deținere a titlurilor de valoare este criteriu esențial de diferențiere a impozitului aferent la transferul acestor titluri. Se apreciază că o atare discriminare are ca efect aplicarea unor cote diferite de impozitare pe transferul titlurilor de valoare, respectiv de 1% și 16%.

Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

încalcă și prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale.

Potrivit jurisprudenței Curții, „*motivarea excepției, prin indicarea textelor constituționale invocate, trebuie să fie făcută chiar prin actul de sesizare al Curții, pentru a fi posibilă exercitarea controlului de constituționalitate. În consecință, invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții și nu în fața instanței de judecată care a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate contravine textului imperativ al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și nu este de natură să înlăture această cauză de inadmisibilitate a excepției, neacoperindu-se astfel cerința imperativă a motivării excepției drept condiție cu privire la legala sesizare a Curții*” (Decizia nr. 349 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 16 mai 2006).

În același sens, prin Decizia nr. 63 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 14 februarie 2007, Curtea a statuat că „*în ceea ce privește solicitarea autorului excepției, exprimată în ședința publică, precum și în notele scrise depuse la dosar în aceeași ședință, de a se analiza constituționalitatea textului legal criticat și sub aspectul încălcării art. 1 alin. (3) și art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că motivarea excepției, prin indicarea textelor constituționale invocate, trebuie să fie făcută chiar prin actul de sesizare a Curții, pentru a fi posibilă exercitarea controlului de constituționalitate, deci în momentul ridicării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată. Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării. Or, din motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost ridicată, rezultă că, în opinia autorului acesteia, prin textul de lege criticat au fost încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și (2), precum și ale art. 21 alin. (3) din Constituție. În consecință, invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată care a sesizat Curtea cu excepția de neconstituționalitate, contravine atât dispozițiilor art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cât și celor ale art. 146 lit. d) din Constituție*”. În consecință, potrivit

jurisprudenței Curții, invocarea în susținerea excepției a prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale este inadmisibilă. Așadar, Curtea urmează să se pronunțe asupra prezentei excepții numai în raport cu dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, invocate în susținerea excepției în fața instanței de judecată.

2. În raport cu dispozițiile convenționale invocate, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Legiuitorul este abilitat din punct de vedere constituțional să reglementeze în domeniul taxelor și impozitelor pentru a asigura fondurile bănești necesare asigurării ritmicității veniturilor la bugetul public. Totuși, impunerea unor atari taxe și impozite se face în raport cu anumite rațiuni și criterii supuse cenzurii Curții Constituționale.

În cauza de față, rațiunea instituirii impozitului diferențiat în funcție de perioada de deținere a titlului de valoare îl constituie evitarea sau limitarea tranzacțiilor cu scop speculativ de pe piață, precum și impozitarea corespunzătoare a activităților care au un pronunțat caracter comercial. Criteriul ales — perioada deținerii titlului de valoare — este unul care susține rațiunea instituirii impozitului diferențiat, fiind un element suficient de precis în determinarea intenției celui ce vinde titlurile de valori.

În fine, principiul egalității nu presupune uniformitate de tratament juridic, astfel încât la situații de fapt diferite, legiuitorul este obligat să impună un tratament juridic diferit. Or, în cauza de față, nu se poate susține că toate persoanele care vând asemenea titluri de valori sunt în aceeași situație, din moment ce finalitatea urmărită, cel puțin pe termen scurt, de către acestea este diferită. Având în vedere acest aspect, precum și cerințele asigurării resurselor bugetare și limitării mișcărilor speculative, statul este legitimat din punct de vedere constituțional să impună asemenea criterii în vederea impozitării diferențiate a contribuabililor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (3) lit. a) pct. 1 și 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Lucia Mitrofan în Dosarul nr. 266/86/2009 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 423

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Chen Wei în Dosarul nr. 11.245/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București, care formează obiectul Dosarului nr. 5.653D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiului Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 6.185D/2009 și nr. 7.629D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Jiang Lingping în Dosarul nr. 10.116/302/CV/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, și de Ji Gaozhen în Dosarul nr. 10.316/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că toate aceste dosare se află la al doilea termen de judecată, iar partea Oficiului Român pentru Imigrări a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Autorul prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 6.185D/2009 și nr. 7.629D/2009 la Dosarul nr. 5.653D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului prezent. Acesta arată că are un copil născut în China pe care l-a adus în România, țară în care dorește să rămână, dar legea nu îi oferă o protecție suficientă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, precizând că, în cauză, se justifică menținerea jurisprudenței în domeniu a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 11 iunie 2009, 12 iunie 2009 și 19 iunie 2009, pronunțate de **Judecătoria Sectorului 4 București** în dosarele nr. 11.245/4/2008 și nr. 10.316/4/2008 și de **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** în Dosarul nr. 10.116/302/CV/2007, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.

Excepțiile au fost ridicate de Chen Wei, Jiang Lingping și Ji Gaozhen în cauze având ca obiect soluționarea plângerilor împotriva unor hotărâri ale Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererilor de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare ori de refuz al acordării regimului tolerării șederii pe teritoriul României.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate în ceea ce privește riscul de a fi supus la tratamente sau pedepse inumane ori degradante ca motiv de acordare a protecției subsidiare. Se arată că noțiunile folosite sunt vagi și imprecise, astfel încât permit interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor și tratamentelor inumane ori degradante, fiind neconstituționale și ca urmare a faptului că nu menționează explicit respectarea vieții de familie ca motiv de acordare a protecției subsidiare.

Judecătoria Sectorului 4 București și Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent, notele scrise, depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 — „*Protecția subsidiară:*

(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...] 2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante;*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante, precum și celor ale art. 26 alin. (1) din Legea fundamentală și ale art. 8 din aceeași convenție, care garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006, prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentele cauze conexe și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. Dintre deciziile pronunțate până în prezent, poate fi amintită Decizia nr. 363 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 28 aprilie 2009, sau Decizia nr. 1.421 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Chen Wei și Ji Gaozhen în dosarele nr. 11.245/4/2008 și nr. 10.316/4/2008 ale Judecătoriai Sectorului 4 București și de Jiang Lingping în Dosarul nr. 10.116/302/CV/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.187/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Având în vedere Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 sunt neconstituționale, acesta pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate referitoare la aceste texte de lege, respectiv de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege, astfel cum a constatat Curtea prin decizia menționată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.187/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia”**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. într-o cauză privind soluționarea unui apel formulat într-o acțiune având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că legea criticată dispune trecerea din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale a unor bunuri imobile și mobile fără ca acestea să fie declarate ca fiind bunuri de uz sau de interes public local, încălcând astfel dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție și prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. De altfel, acest din urmă act normativ — legea organică în materia proprietății publice — „nu prevede nicio modalitate de trecere a unui bun din domeniul privat al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale”, ceea ce prevede, în schimb, Legea nr. 303/2008. Totodată, „nu există și nu poate exista potrivit Constituției și Legii nr. 213/1998 un domeniu public sau privat al autorității administrativ teritoriale”, astfel cum prevede „art. II pct. 9 din Legea nr. 303/2008”, și nici subiectul de drept public determinat de „sectoarele municipiului București”, deoarece unitățile administrativ-teritoriale, menționate în art. 136 alin. (2) din Constituție, reprezintă, potrivit art. 21 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, „comuna, orașul și județul”.

Autorul excepției mai susține că dispozițiile art. II pct. 5 din legea atacată încalcă principiul autonomiei locale, statuat de art. 120 alin. (1) din Constituție, deoarece „consiliul local al unității administrativ-teritoriale beneficiare este obligat să își însușească, prin hotărâre, preluarea unui bun, în proprietate publică, doar pe baza voinței primarului și a reprezentantului Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», exprimată prin intermediul unui simplu protocol”.

Textele de lege criticate contravin și principiului statuat de art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „Bunurile proprietate publică sunt inalienabile”. Astfel, cu toate că prin art. II pct. 1 din legea examinată săliile și grădinile de spectacol cinematografic sunt trecute din domeniul privat al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, iar prin pct. 9 al aceluiași articol se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în temeiul acestor prevederi legale din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități, totuși, la pct. 11 se dispune că autoritățile

administrației publice locale pot iniția **procedura de privatizare** în favoarea titularului contractului de închiriere a respectivului imobil. Cu privire la bunurile mobile rezultate prin investițiile contractantului, se arată că, „deși pct. 1 al art. II din Legea nr. 303/2008 dispune că bunurile mobile trec în domeniul public, la pct. 2 al aceluiași articol se arată că aceste bunuri trec, în același timp, și în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea consiliilor locale ale acestora”. Se realizează astfel o naționalizare, un transfer silit de proprietate care operează din patrimoniul Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor „România-Film”, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 44 alin. (1) din Constituție.

Se mai arată că Legea nr. 303/2008 a fost adoptată cu încălcarea art. 76 alin. (1) din Constituție, deoarece prevederile art. II din Legea nr. 303/2008 au fost introduse și adoptate în Camera Deputaților, după ce legea fusese dezbătută și adoptată în Senat ca primă Cameră sesizată, iar la adoptarea legii nu a fost întrunit cvorumul necesar, respectiv votul majorității fiecărei Camere, ci votul majorității membrilor prezenți, necesar adoptării legilor ordinare.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în ceea ce privește dispozițiile „art. II pct. 11 din Legea nr. 303/2008”, care încalcă art. 136 alin. (4) din Constituție, deoarece prevăd posibilitatea ca autoritățile locale să inițieze procedura de privatizare asupra unor bunuri ce aparțin domeniului public al unităților administrativ-teritoriale, și, deci, sunt inalienabile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în ceea ce privește dispozițiile art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 303/2008, întrucât contravin prevederilor art. 44 alin. (1) și ale art. 136 alin. (4) din Constituție, aducând atingere principiului protecției proprietății private și principiului inalienabilității bunurilor ce constituie obiect al proprietății publice. Totodată, consideră că prevederile art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în realitate, dispozițiile art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 27 iulie 2006. Aceste texte au fost modificate și completate prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 120 din 15 februarie 2008, astfel cum dispozițiile art. II pct. 1 din această ordonanță au fost, la rândul lor, modificate și completate prin articolul unic pct. 8 din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 30 decembrie 2008. Textele de lege criticate au următorul conținut:

„Art. II. — 1. *La data intrării în vigoare a prezentei legi, sălile și grădinile de spectacol cinematografic, prevăzute în anexa nr. 1 la Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare, aflate în domeniul privat al statului și în administrarea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», împreună cu terenurile și bunurile mobile aferente, trec în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale locale, comunale, orașenești, municipale și al sectoarelor municipiului București, după caz, și în administrarea consiliilor locale respective.*

2. *Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora.*

(...)

5. *Punerea în aplicare a dispozițiilor pct. 1—4 se face pe baza unui protocol încheiat între primarul unității administrativ-teritoriale beneficiare și reprezentantul mandatat de către conducerea Regiei Autonome de Distribuție și Exploatare a Filmelor «România-Film», în acest scop, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi. Protocolul încheiat va fi asumat de către consiliile locale respective prin hotărâre.*

(...)

9. *Prin derogare de la dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, se interzice autorităților administrației publice locale trecerea imobilelor preluate în baza prezentei legi din domeniul public în domeniul privat al respectivelor autorități administrativ-teritoriale.*

(...)

11. *În cazul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic care la data preluării fac obiectul unui contract de închiriere ce prevede în mod expres obligativitatea difuzării de film cinematografic, autoritățile administrației publice locale pot iniția procedura de privatizare în favoarea contractantului, în baza dispozițiilor Legii nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, dacă difuzarea de film cinematografic s-a făcut constant și au fost respectate toate clauzele contractuale.*

12. *În termen de maximum 30 de zile de la preluarea sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic, în baza prezentei legi, beneficiarii contractelor de închiriere pot să notifice intenția de cumpărare consiliului local al autorității administrativ-teritoriale respective, cu respectarea prevederilor în vigoare.”*

Autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care consacră principiul supremației Constituției și al obligativității respectării sale și a legilor, art. 44 alin. (1) referitor la principiul garantării dreptului de proprietate privată, art. 73 alin. (3) lit. m) conform căroră regimul juridic general al proprietății și al moștenirii se reglementează prin lege organică, art. 76 alin. (1) care prevăd că „*Legile organice se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere*”, art. 120 alin. (1) referitor la principiul autonomiei locale și ale art. 136 — „*Proprietatea*”.

Analizând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. II pct. 1, 2, 5, 9, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 269 din 16 martie 2010, prin care s-a constatat, pe de o parte, că dispozițiile art. II pct. 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și dispozițiile art. II pct. 2, în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic, sunt neconstituționale. Totodată, cu același prilej Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege.

În decizia sus-menționată, Curtea a constatat, în esență, următoarele:

— Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la încălcarea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. m), art. 76 alin. (1), respectiv ale art. 61 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea a conchis, din examinarea procesului legislativ de adoptare a Legii nr. 303/2008, că acestea au fost respectate, în sensul că votul final, acordat în Camera Deputaților în calitate de Cameră decizională, a întrunit majoritatea necesară pentru adoptarea legilor organice. Totodată, a arătat, în cadrul aceleiași analize, că Senatul, în calitate de primă Cameră sesizată, și-a exprimat votul, în sensul respingerii proiectului de lege, iar Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, l-a adoptat, cu unele amendamente care aparțin, potrivit art. 75 alin. (1) din Constituție, competenței sale sub aspectul votului definitiv, astfel că nu se poate reține încălcarea principiului bicameralismului.

— În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, raportate la prevederile art. 1 alin. (4) și (5), art. 44, art. 120 alin. (1) și ale art. 136 din Constituție, invocate și în prezenta cauză, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate este **întemeiată** numai în privința dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006, în sensul că aceste texte contravin prevederilor art. 44, respectiv art. 136 alin. (4) din Constituție. Astfel, a statuat că dispozițiile art. II pct. 2, potrivit căroră „*Bunurile mobile aflate în inventarul sălilor și grădinilor de spectacol cinematografic trec în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale locale și în administrarea consiliilor locale ale acestora*” sunt neconstituționale în măsura în care se referă la bunurile mobile, proprietate a persoanelor fizice sau a persoanelor juridice de drept privat, aflate în inventarul sălilor și al grădinilor de spectacol cinematografic. Curtea a mai constatat că dispozițiile art. II pct. 11 din Legea nr. 328/2006, reglementând posibilitatea ca, prin procedura de privatizare, bunuri ce au intrat în proprietatea publică a unităților administrativ-teritoriale să poată fi înstrăinate către terți, prin vânzare-cumpărare, încalcă flagrant principiul inalienabilității, consacrat de art. 136 alin. (1) din Constituție. Dispozițiile art. II pct. 12 din aceeași lege au fost constatate ca fiind neconstituționale în baza art. 31 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în sensul că acestea nu se pot disocia de cele ale art. II pct. 11.

— În ceea ce privește dispozițiile art. II pct. 1, 5 și 9 din Legea nr. 328/2006, Curtea a constatat că acestea nu contravin prevederilor art. 44 alin. (1), (2) și (3), art. 120 alin. (1) și nici celor ale art. 136 din Constituție. Acestea reglementează modalitatea practică prin care unitatea administrativ-teritorială preia în proprietate publică și spre administrare bunurile mobile și imobile prevăzute la pct. 1—4 din actul normativ criticat și

interzic totodată autorităților administrației publice locale trecerea respectivelor bunuri imobile din domeniul public în domeniul lor privat, ceea ce nu poate reprezenta o încălcare a principiului protecției proprietății private, a principiului autonomiei locale sau a principiului inalienabilității proprietății publice.

Curtea constată că, la momentul pronunțării prezentei decizii, Decizia nr. 269 din 16 martie 2010 nu fusese încă publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. Potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt

general obligatorii și au putere numai pentru viitor.”, iar în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevăd că „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Sub acest aspect, împrejurarea că decizia anterioară nu a fost încă publicată până la momentul pronunțării prezentei decizii nu are relevanță față de Curte, soluția prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 fiindu-i opozabilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 2, 11 și 12 din Legea nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, astfel cum au fost modificate prin pct. 8 al articolului unic din Legea nr. 303/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, precum și pentru modificarea Legii nr. 328/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.187/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 1, 5 și 9 din aceeași lege, invocată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 454

din 20 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24—28 și art. 42
din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, precum și a prevederilor art. II
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 23¹—23⁵ și art. 36¹ din Legea nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției, coroborate cu dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102 din 3 septembrie 2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției,

excepție ridicată de Lăcrămioara Camelia Ciuban în Dosarul nr. 8.988/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate și protejează interesele minorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.988/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23¹—23⁵ și art. 36¹ din Legea nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției, coroborate**

cu dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102 din 3 septembrie 2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Lăcrămioara Camelia Ciuban, într-o cauză civilă ce are ca obiect revizuirea deschiderii procedurii adopției interne.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 23¹ alin. (3) din Legea nr. 273/2004 încalcă dreptul la apărare, precum și dreptul la un proces echitabil al adoptatorilor, în condițiile în care textul de lege criticat nu prevede citarea obligatorie a acestora în cadrul soluționării cererii de revizuire a hotărârii judecătorești de deschidere a procedurii adopției, cu atât mai mult cu cât copilul se află în grija adoptatorilor. Apreciază că este imperativ necesar ca aceștia să participe la proces, în scopul apărării drepturilor copilului.

Autorul excepției consideră că și prevederile art. 23⁴ din Legea nr. 273/2004 încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece stabilesc soluția pe care instanța urmează să o adopte în urma refuzului unui părinte de a-și exprima consimțământul la adopție, aceste norme având caracter imperativ.

Autorul apreciază de asemenea că dispozițiile art. 23⁵ din Legea nr. 273/2004 contravin art. 16 și 21 din Constituție, precum și principiului disponibilității, deoarece impun obligația Direcției pentru Protecția Copilului de a formula o cerere de revizuire, autoritate ce, astfel, urmează să reprezinte interesele părinților firești.

Referitor la art. 23¹ alin. (1) și art. 23¹ alin. (2) din Legea nr. 273/2004, prin raportare la art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008, autorul excepției arată că acestea contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, în ceea ce privește art. 23¹ alin. (2) din lege, autorul consideră că acesta este într-o contradicție flagrantă cu prevederile procedurale, respectiv cu dispozițiile art. 322 și 324 din Codul de procedură civilă, iar, prin raportare la prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008, poate duce la posibilitatea introducerii unei cereri de revizuire peste termenul instituit de legiuitor prin intermediul normelor speciale de procedură, astfel cum s-a întâmplat în prezenta cauză. Apreciază că, în ipoteza în care legiuitorul ar dori în mod justificat să înlăture sau să atenueze unele situații nedrepte, nu poate realiza acest lucru prin intermediul unei legi care să aibă caracter retroactiv. În același sens, autorul excepției arată că, în mod constant, s-a decis în doctrină și în jurisprudență că sentința civilă prin care s-a încuviințat deschiderea procedurii adopției este supusă condițiilor de fond și de formă stabilite de legea sub imperiul căreia a fost pronunțată, fără ca legea nouă să aibă vreo înrâurire asupra ei, deoarece ea este socotită, față de părțile care au participat în proces, că are valoarea unui contract încheiat în momentul pronunțării ei. Mai arată că dreptul relativ la exercitarea căilor de atac rămâne fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării, deoarece admisibilitatea unei căi de atac constituie o calitate inerentă a hotărârii și, în aceste condiții, nicio cale de atac nouă nu poate rezulta dintr-o lege ulterioară, după cum nicio cale de atac existentă contra unei hotărâri nu poate fi desființată fără retroactivitate de către o asemenea lege.

În ceea ce privește critica adusă prevederilor art. 23² alin. (1) din Legea nr. 273/2004, autorul precizează că acestea sunt în contradicție cu normele constituționale și cu cele procedurale, întrucât dispun obligativitatea instanțelor judecătorești de a suspenda judecarea cauzei pendinte.

În continuare, autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 36¹ din Legea nr. 273/2004 încalcă prevederile art. 124 și 126 din Constituție, întrucât părinții firești au la îndemână calea revizuirii oricând, fără limitarea printr-un anumit termen a

exercitării acestei căi de atac extraordinare. Astfel, hotărârea de adopție nu se poate bucura niciodată de puterea lucrului judecat, existând, permanent, pericolul declanșării unei revizuirii, cu grave consecințe asupra dezvoltării oricărui copil supus acestei proceduri. Consideră că prevederile criticate impun judecătorului cauzei o soluție care, din probele administrate, ar putea apărea inadmisibilă, dar că dispozițiile art. 36¹ din Legea nr. 273/2004 contravin art. 16 din Constituția României, art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și principiului adevărului obiectiv și principiului contradictorialității. De asemenea, consideră că textul de lege criticat contravine și normelor procedurale, în sensul că acestea, fiind de strictă interpretare și aplicare, nu prevăd obligativitatea unei asemenea suspendări, acest fapt fiind lăsat la latitudinea judecătorului cauzei.

În fine, autorul excepției consideră că textele de lege invocate sunt în contradicție cu dispozițiile art. 74 din Constituție, deoarece, deși acestea sunt materializate într-o ordonanță de urgență, conțin norme de procedură civilă care modifică însuși Codul de procedură civilă în privința căii extraordinare de atac a revizuirii.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, dispozițiile de lege criticate fiind neconstituționale, prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2), art. 16, 21, 124 și 126 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, reprezentând norme de procedură, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 23¹—23⁵ și art. 36¹ din Legea nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției, coroborate cu dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102 din 3 septembrie 2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273 din 21 iunie 2004 privind regimul juridic al adopției.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, ca urmare a modificării și completării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008, Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, art. 23¹—23⁵ și art. 36¹ au devenit art. 24—28, respectiv art. 42, având următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Dacă, ulterior rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de deschidere a procedurii adopției, dispăre cauza care, potrivit art. 12 alin. (3), a făcut imposibilă exprimarea de către unul dintre părinți a consimțământului la adopție, împotriva hotărârii se poate face cerere de revizuire.

(2) Cererea de revizuire se poate introduce până la data pronunțării hotărârii de încuviințare a adopției de oricare dintre părinții firești ai copilului sau de către direcția care a solicitat deschiderea procedurii adopției interne.

(3) Cererea de revizuire se soluționează în camera de consiliu, cu citarea părinților firești, a direcției care a solicitat deschiderea procedurii adopției interne și, dacă este cazul, a direcției în a cărei rază administrativ-teritorială se află domiciliul adoptatorului sau al familiei adoptatoare. Participarea procurorului este obligatorie.

Art. 25. — (1) Cererea de revizuire suspendă soluționarea cererii de încredințare a copilului în vederea adopției sau, după caz, de încuviințare a adopției, dacă vreuna dintre acestea se află pe rolul instanței judecătorești.

(2) Direcția care a solicitat deschiderea procedurii adopției interne are obligația de a informa de îndată instanța prevăzută la alin. (1) despre depunerea cererii de revizuire.

(3) Măsura de protecție a copilului sau, după caz, încredințarea în vederea adopției se prelungește de drept pe perioada soluționării revizuirii. Dispozițiile art. 37 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Dacă instanța judecătorească dispune revocarea măsurii încredințării, va hotărî, la propunerea direcției generale în a cărei rază administrativ-teritorială se află domiciliul copilului, o măsură provizorie de protecție a copilului, până la soluționarea revizuirii.

Art. 26. — (1) În cazul în care încuviințează cererea de revizuire, instanța va solicita consimțământul părintelui care nu și l-a dat anterior, numai după depunerea de către direcția în a cărei rază teritorială locuiește acesta a unui raport de consiliere și informare în conformitate cu prevederile art. 14.

(2) Efectuarea unei noi anchete sociale care să vizeze situația actuală a părinților firești, precum și potențialul de reintegrare a copilului în familia biologică/extinsă este obligatorie. Efectuarea anchetei sociale și întocmirea raportului sunt de competența direcției în a cărei rază administrativ-teritorială locuiește părintele firesc.

(3) Dispozițiile art. 13 sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 27. — În cazul în care, după suspendarea prevăzută de art. 25, părintele care s-a aflat în imposibilitate de a-și exprima consimțământul se opune adopției și nu sunt motive pentru aplicarea art. 13, cererea de încredințare a copilului în vederea adopției sau, după caz, de încuviințare a adopției se repune pe rol la solicitarea direcției în a cărei rază administrativ-teritorială se află domiciliul copilului și se respinge.

Art. 28. — Direcția care a solicitat deschiderea procedurii adopției interne are obligația de a formula de îndată cerere de revizuire sau, după caz, de a solicita suspendarea oricărei proceduri judiciare, precum și a oricărui alt demers privind adopția, dacă ia cunoștință, până la data pronunțării hotărârii de încuviințare a adopției, despre încetarea cauzei care a determinat imposibilitatea părintelui de a-și exprima voința cu privire la adopție. [...]

Art. 42. — (1) Instanța poate solicita din nou consimțământul la adopție al părinților firești, dacă există indicii că după data la care consimțământul a devenit irevocabil au intervenit elemente noi, de natură să determine revenirea asupra consimțământului inițial. Direcția care a solicitat deschiderea procedurii adopției interne are obligația să aducă la cunoștința instanței, prin intermediul direcției în a cărei rază administrativ-teritorială se află domiciliul adoptatorului/familiei adoptatoare, dacă este cazul, existența oricăror elemente noi cu privire la situația părintelui firesc ori a familiei extinse, care ar putea determina modificarea finalității planului individualizat de protecție.

(2) Chemarea părinților firești în fața instanței competente să încuviințeze adopția se face prin invitație adresată acestora, în camera de consiliu, fără a se indica date cu privire la dosar sau

alte date care ar permite, în orice fel, divulgarea identității sau a altor informații cu privire la persoana ori familia adoptatoare.

(3) Instanța poate invita la aceeași dată direcția competentă potrivit art. 22 alin. (3) și direcția competentă potrivit art. 40 alin. (1).

(4) În cazul în care părinții se prezintă personal în fața instanței și își exprimă refuzul de a mai consimți la adopție, instanța suspendă soluționarea cererii de încuviințare a adopției. Declarația părinților firești împreună cu încheierea de suspendare se comunică direcției competente potrivit art. 22 alin. (3), care va formula cerere de revizuire a hotărârii de deschidere a procedurii adopției. Dispozițiile art. 24 și 25 se aplică în mod corespunzător."

Dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 au următorul cuprins: „Cererile de încuviințare a adopției aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se soluționează potrivit prevederilor acestora.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, ale art. 16 ce privesc egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 ce privesc accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare, ale art. 74 privind inițiativa legislativă, ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 126 privind instanțele judecătorești.

De asemenea, autorul invocă încălcarea prevederilor art. 1 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind obligația de a respecta drepturile omului, precum și dreptul la un proces echitabil.

Curtea Constituțională apreciază că soluția legislativă prevăzută în cuprinsul art. 23¹ alin. (3) din Legea nr. 273/2004 este justificată de necesitatea desfășurării procedurilor de adopție, în toate etapele sale, cu asigurarea tuturor garanțiilor, inclusiv a celor procedurale, pentru respectarea interesului copilului și a dreptului la viața intimă, familială și privată, precum și pentru protecția datelor cu caracter personal.

Totodată, Curtea constată că textul art. 23⁴ reglementează repunerea pe rol și respingerea cererii de încredințare a copilului în vederea adopției, fapt ce nu este de natură să aducă atingere dreptului părților la un proces echitabil, stabilind doar condițiile și regulile procedurale în care instanța respinge cererea. Soluția instanței este impusă de nerespectarea uneia dintre condițiile de fond esențiale pentru încuviințarea adopției, și anume consimțământul părților firești. În plus, dreptul părților la un proces echitabil este asigurat de reglementarea, în cuprinsul art. 13 din Legea nr. 273/2004, a posibilității instanței judecătorești de a trece peste refuzul părinților firești sau, după caz, al tutorelui de a consimți la adopția copilului, dacă se dovedește, prin orice mijloc de probă, că aceștia refuză în mod abuziv să-și dea consimțământul la adopție și instanța apreciază că adopția este în interesul superior al copilului.

În ceea ce privește art. 23⁵ din Legea nr. 273/2004, Curtea constată că pretinsa încălcare a principiului disponibilității nu prezintă niciun fel de relevanță prin raportare la dispozițiile Legii fundamentale, principiul neregăsindu-se în cuprinsul art. 16 sau art. 21 din Constituție, invocate de către autorul excepției.

Referitor la art. 23¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 prin raportare la art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008, autorul excepției arată că acestea contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, fără a motiva critica, astfel încât, în conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate, această critică nu poate fi reținută.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23¹ alin. (1) și (2) din Legea nr. 273/2004 prin raportare la prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea apreciază că textele de lege criticate dispun pentru viitor și se aplică, de la data intrării lor în vigoare, unor situații juridice în curs de derulare, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea principiului neretroactivității legii. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior, și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unor situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul propriu de reglementare”. În același timp, în ceea ce privește excepția ridicată cu privire la neconstituționalitatea prevederilor art. 23¹ alin. (2) din Legea nr. 273/2004 prin raportare la prevederile procedurale, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că neconcordanța dintre legile în vigoare în aceeași materie nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare în timp a acestora.

Referitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 23² alin. (1) din Legea nr. 273/2004, Curtea constată că textul de lege criticat se aplică în mod egal, fără discriminări pe considerente arbitrare, tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei, astfel încât nu se poate reține contradicția acestuia cu dispozițiile art. 16 din Constituție.

Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36¹ din Legea

nr. 273/2004 prin raportare la dispozițiile art. 16, art. 20 alin. (2), art. 124 și 126 din Constituție, întrucât prevederile de lege criticate sunt justificate de principiul esențial al adopției, și anume promovarea interesului superior al copilului. Altfel, lipsa exprimării consimțământului părinților firești în fața instanței judecătorești și în procedura încuviințării adopției poate produce efecte dintre cele mai grave cu privire la relațiile dintre copil și familia sa naturală, precum și cu privire la dezvoltarea sociopsihoculturală a acestuia. În ceea ce privește pretinsa încălcare de către art. 36¹ din Legea nr. 273/2004 a principiului adevărului obiectiv și principiului contradictorialității, precum și a normelor procedurale, acestea nu constituie probleme de constituționalitate, ci eventuale neconcordanțe între textul criticat și principii și norme de drept procedural, care excedează controlului de constituționalitate.

În același timp, Curtea constată că prevederile art. 74 din Constituție, invocate de către autorul excepției, privind inițiativa legislativă, nu sunt relevante în prezenta cauză. De altfel, nici neconcordanța dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2008 cu prevederile Codului de procedură civilă nu constituie o problemă de constituționalitate. Dispozițiile de lege criticate reprezintă norme speciale de procedură, a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, inclusiv termene, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24—28 și art. 42 din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, precum și a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Lăcrămioara Camelia Ciuban în Dosarul nr. 8.988/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

